

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 15

13. dubna 2008

Cena: 6 Kč

OBĚTAVOST ČLENŮ A SOLIDARITA NÁBOŽENSKÝCH OBCÍ – PILÍŘE NAŠÍ CÍRKVE

Dnes jistě nikdo nepochybuje o tom, že bez obětavosti řadových členů církve a bez solidarity náboženských obcí by naše církev nebyla nikdy schopná postavit a rekonstruovat tolik staveb, jako se to podařilo hned v prvních pár letech její existence. Často slyšíme povzdechy, že teď jsou už lidé jiní i náboženské obce víc myslí na sebe než na celek společenství. Že tomu tak není, dokládají dva příspěvky – z Nového Boru a z Kroměříže.

Farářka Mgr. Eliška Raymanová a předsdkyně rady starších Karla Jínová nám napsaly: „V září roku 2007 nastalo pro náboženskou obec v Novém Boru nové období jejího života. Od města jsme dostali dlouhá léta nepoužívaný kostel. Do této doby jsme konali bohoslužby v různých vypůjčených prostorách. Bylo to těžké období, které trvalo dvacet osm let. Nyní jsme se konečně dočkali a začali s opravami.

Kostel sestává ze tří částí: z chrámové lodi, pravé a levé přístavby. V levé je zakristie a zimní modlitebna. V pravé přístavbě se nachází byt.

Při probíhajících pracích se ukázalo, že na úpravu bytu nebudeme mít dostatek peněz. Finanční pomoc nám ochotně poskytla náboženská obec z Prahy-Vršovic. Z částky na bratrskou svépomoc nám darovala 70 000 korun. Tyto peníze, které přišly napříč diecézemi, nám umožnily prostory opravit. Pomoc od vršovické náboženské obce, za kterou děkujeme, je pro nás velkou posilou. Duchovně, lidsky, prakticky.

Je pro nás dobré, když můžeme ostatním sponzorům na častou otázku: „A kolik vám přispěla na opravu vaše vlastní církev?“ odpovědět: „Náboženská obec ve Vršovicích nám poskytla významnou finanční podporu. My si v církvi přece pomáháme.“

V této době je kostel již opraven. Slavnostní zahajovací bohoslužby, které budou společně sloužit bratr biskup Štěpán Klásek a bratr senior ČCE Tomáš Matějovský, se budou konat dne 8. května v 10 hodin. Srdečně zveme.“

Rada starších v Kroměříži nám napsala: „Dovolte nám několik informací o naší náboženské obci Kroměříž. Dne 9. března jsme konali výroční shromáždění obce. I když je známa nechuť zúčastňovat se čehokoliv, co zavání "schůzováním" (neblahý pozůstatek totalitního režimu), sešlo se nás více než v minulých letech. Vzpomněli jsme 87 let trvání naší náboženské obce a 77 let od otevření našeho sboru, byla přečtena ta část ústavy, která povinnost zúčastnit se na výročním shromáždění ukládá. Jinak byl průběh shromáždění stejný jako v jiných náboženských obcích, proto se o tom nebudeme dále rozepisovat.

Chceme, abyste věděli, že náš Milíčův sbor je velkým objektem i se zahradou, na hlavním tahu městem a je v chráněné památkové oblasti. Zámek a zahrady – Květná a Podzámecká jsou zapsány v listině světového dědictví UNESCO. Tato okolnost také klade velkou starost o vzhled a údržbu celého objektu. Budova je stará 150 let a do všech oprav

Z vikariátního setkání dětí a mládeže v Havlíčkově Brodě na Zelený čtvrtek

(fasády, výměna oken, odvlhčení, zahrady atd.) mluví památkáři i odbor životního prostředí.

O to více bylo třeba vyvinout úsilí i času, abychom dosáhli úhrady alespoň části vynaložených finančních prostředků na opravy. Tak můžeme poděkovat za příspěvek z fondů Ministerstva kultury a po počátečním odmítnutí a váhání i z fondu města Kroměříže. Přesto většinu vynaložených prostředků hradila náboženská obec z půjček a darů věřících. Od roku 1994 to bylo již přes 2 miliony korun.

V obci pomáhá několik zanícených dobrovolníků, kteří se starají o velkou zahradu, květinovou úpravu, úklid sboru i přilehlých prostor.

Obec pořádá 2x ročně několikadenní hu-manitární sbírky pro Diakonii v Broumově – kde při ukládání věcí přímo do vagonů i zde ve sboru působí obětaví brigádníci.

Zde je na místě poděkovat naší duchovní, sestře Mgr. Janě Chaloupkové, že dovede svým příkladem a nezměrným elánem za pomoci Boží, nás všechny pro dobrou věc získat. Sestra farářka svým přehledem, logickým myšlením a energickým jednáním dosáhla vyřešení mnoha problémů při zajišťování chodu oprav našeho sboru.

Velmi dobře je organizována duchovní péče a práce s dětmi, mládeží a mladými rodinami. Ti se všichni zúčastňují různých hudebních a reci-

tačních vložek při bohoslužbách i každoroční vánoční besídky pro starší ročníky věřících.

Abychom čerpali Boží pomoc a sílu, setkáváme se při adventních i postních modlitebních večerech, ze kterých si odnášíme domů písemné materiály se zamyšlením, meditací, básněmi i krátkými kázáními. Na závěr vás chceme pozvat do našich Hanáckých Athén i do našeho sboru, který je pojmenován po kazateli Janu Milíči z Kroměříže, který v tomto kraji působil a snad se i někde poblíž (historici se přou) narodil. Můžete pobýt na krásné farní zahradě, pomodlit se ve sboru a prohlédnout si i naše bohaté kroniky.“

(red)

NÁSILÍ, MÝTY A NEMOC DĚJIN

„...Opět nějaká polemika...“ mohl by si libovolný čtenář smutně povzdechnout. A právem; já sám bych alespoň v roli libovolného čtenáře ne-reagoval jinak. Komponovat sřizavé glosy totiž dovede skoro každý. Proto předesílám: Předkládaný článek by byl rád svěbytnou úvahou, ne pouze zobecňující stanoviska bratra Frýdla v jeho publikované promluvě, nýbrž právě naopak – úvahou, beroucí si poněkud komplexnější téma, za použití poukazů na výše nadepsanou promluvu jako ilustrací. Ona promluva obsahuje hned několik konkrétních momentů, na které je – myslím – třeba upozornit zcela explicitně.

A ovšem ještě jedna poznámka: Vnímáme debatu nad příběhem bratří Mašínů skutečně citlivě, hlavně je pak třeba zachovat takt vůči aktérům příběhu samým. Přeji si být smířlivý a přiznávám: Nejsem na danou proble-

matiku odborník, možná nevím leccos, co by bylo pro zasvěcenější psaní třeba vědět. Každopádně a na rozdíl od D. F. – nemám tu vzácnou zkušenost živého rozhovoru s přímým účastníkem diskutovaných událostí. Přesto: Zde je prosím můj příspěvek – jeden trochu "jiný" názor:

Za faktickou pokládám skutečnost, že se české prostředí dlouhodobě potýká s nezdravým přístupem k vlastním dějinám. Dlouhodobě, v jistém smyslu dokonce napříč epochami. Tedy, nejsou to nemocné dějiny, ale vztah předešlých a také naší generace k nim. Je to bezpochyby dáno zvláštní komplikovaností českých a čsl. dějin. Nenaučili jsme se namnoze zacházet s historií a jejími "temny" opravdu zodpovědně a poctivě. Namísto určité vyzrálé velkorysosti, která by nehledala pouze jednoduchá, černobílá čtení, skáčeme při interpretaci dílčích histo-

rických témat z jednoho extrému do druhého.

Hodně se volá po konečném vyrovnání se s tíživým stínem totalitních dějin. Nechávám stranou osobní domněnku, že sama formulace vypořádání se s dějinami už v sobě ukrývá cosi podezřelého. Co by se tím totiž mělo myslet? Nikdo to podle mne dobře a veřejně nevysvětlil. Mluvit o "debolševizaci" lze v rovině duchovní obnovy obyvatel, ale s kladením nějakých tlustých čar za minulostí v naší politické skutečnosti je to složitější (v souvislosti s rokem 1989 mějme na paměti specifika tehdejšího mechanismu předání moci). Dnešek se uchyluje k prostému převrácení hodnotových znamének u starých a zažitých stereotypů dějepisu. Tak byla po roce 1989 doslova "vyrobena" řada moderních "hrdinů". A stejně tak antihrdinů,

Dokončení na str. 3

Nový kostel v Novém Boru

Malé úvahy o toleranci 24

*Dávej přeci pozor! Je tady h****! Vykřikla elegantní maminka na svoji asi sedmiletou dceru, která tlačila kočárek s dvojčaty. Pozdě! Malá vjela plnou parou vpřed, rovnou do toho a neštěstí bylo hotovo.*

Nu, nebudu vás unavovat úvahami nad tím, jaký termín měla zmíněná maminka použít, aby neznečistila slovník své dcery, ani rozjímat nad tím, že takový pěšák se přece jen dokáže takovým páchnoucím nástrahám lépe vyhnout, než dětský kočárek úctyhodných rozměrů, ani nebudu spílat majitelům psů, že po nich neuklízějí.

Bude řeč o lásce ke zvířatům. Také jsem tím trochu zatížena. Kotátko v dlani mne dohání k slzám. Vrním blahem. Moje vzpomínky z dětství provází dědův Broček, nejchytřejší a nejvěrnější pes, který kdy na této planetě žil a který si ode mne nechal úplně všechno líbit. Ve své době mi rozuměl lépe, než kterýkoli člen naší rodiny.

A tak plně chápu vztah osamělých lidí k domácím mazlíčkům, což je kategorie zvířat, která by se dala zařadit do zvláštní kasty "nedotknutelných". Jen se nad tím zamyslete. Zatímco krysy, myši, šváby hubíme ze všech sil, schází nám zcela odvaha likvidovat holuby, kteří nám sice svým agresivním trusem ničí historické památky, roznášejí různé choroby, ale pro které ve svém podvědomí máme určitou slabost. Holoubci pomáhali Popelce přebírat hrách, běloušková holubička letěla do nebička, holubice donesla Noemu olivovou ratolest, a nakonec je i symbolem Ducha svatého. Nedivme se tomu, že s tím máme potíže.

Vratíme se však ke všem těm kočičkám a pejskům, kterých je nejvíce. Jsou pěstění, mají lesklou srst. Jejich věk se prodloužil statisticky snad ještě více, než jejich páničkům a paničkám. Je to prokazatelné. Jak by také ne. Mají lékařskou péči a vyváženou stravu. Na rozdíl od nás, kteří si můžeme občas koupit nějakou tu mastnou grilovanou klobásu a šlehačkový dort, oni dostanou do své nerezové misky k jídlu jen to, co jim svědčí a prospívá. Také si nemusí dělat starosti, zda je zítřka nevyhodí z práce nebo z bytu a proč asi ta vnoučata skoro už dva měsíce nezavolala. Takový psí život se s tím lidským snad nedá ani srovnat.

A tady jsme u kořenů toho problému. Je to s tou naší láskou ke zvířatům tak úplně v pořádku? Nepřeháníme to někdy? Nejsou pro nás víc důležité než naši bližní? Přiznám se, že jsem trochu váhala, zda vůbec smím položit tak nepřijemné otázky. Píši přeci seriál o toleranci. Přiznám se. Odvahu jsem našla, až když jsem si přečetla kázání Mistra Jana Husa, kde se praví toto: „V téměř hříchu je mnoho nynějších boháčů, knížat, pánů, rytířů, vladyků, měšťanů a měšťánek, kteří chlupáčky a masojídky k ničemu užitečnému chovají, myjí je, česají, do lázní nosí, maso jim zvlášť vaří a kupují, ale chudému ani talíře nedají. A co je biskupů, opatů, kanovníků, farářů, kteří majetek chudých, jímž vládnou, vynakládají na psy, a tu almužnu, kterou mají jísti chudí lazarové, jedí jejich psi tuční, chrti, ohaři a také lehké ženy, nevěstky a ženiny.“

Co k tomu ještě dodat? Nic. Snad jenom to, že náš Mistr Jan měl skutečně mimořádné nadání k tomu, aby si všude udělal nepřátele.

Jindřiška Kubáčová

O strachu alebo „Ako porazit' strach“

Je všade okolo nás – strach. V televízii, médiách, vo vzťahoch. Človek sa bojí človeka, blízkeho, šéfa, bojí sa o budúcnosť, má strach pred utrpením, smrťou. A predsa v Biblii máme množstvo príkazov: Nebojte sa! (Matúš 10, 26). A my sa predsa bojíme...

Ak sa chce človek priblížiť k Bohu a byť svätý, musí mať čisté srdce – nebát sa! To je predpoklad k duchovnému rastu a zmene. Táto túžba nesmie byť zo strachu pred Bohom a jeho trestom. Nesmie mať ustrašené srdce.

Človek sa nesmie báť túžiť po čistom srdci, lebo pre ustrašeného človeka je zavreté nebo. Človek s čistým srdcom sa nebojí trestu,

pretože rozumie tomuto trestu ako prejavu lásky dobra. Človek slabšej viery sa bojí pozemského trestu a nerozumie trestu na večnosť. Človek s čistým srdcom túži po Bohu nie preto, že sa bojí večného trestu, ale z lásky k nemu.

To je rozdiel vo vnímaní dobra. Nie strach, ale láska. Táto láska sa prejavuje dôverou uprostred nebezpečenstva tohto sveta. Vzťahom a dôverou v Boha sa zbavujeme strachu, pretože máme vieru, že náš Boh má zrátané všetky naše vlasy na hlave, chráni nás a nedopustí skúšku, ktorú by sme nemohli obstáť. Chce len jedno, aby sme žili vo svetle.

Roman Králik

Z kazateľského plánu

3. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH – JUBILATE

My jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.

J 6,69

První čtení: Jr 17,7
Druhé čtení: 1 Pt 1,3-7
Evangelium: J 6,68-69
K obětování: Kol 2,6-7
K požehnání: Zj 1,4b-6

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Náš církev náleží k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny.

(pokračování z minulého čísla)

Komu náleží úcta (2)

Apoštol Pavel připomíná: Smyšlejte o sobě střizlivě! Není osvědčený ten, kdo sám sebe doporučuje, ale koho doporučuje Pán. V pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe!

2 K 10,12.17-18; 1 K 10,12; Fp 2,3; Ř 12,3.10

V korintském sboru došlo k rozkolu. Někteří se hlásili k Apollovi, další k Pavlovi, jiní k Petrovi. Na žádného člověka (faráře, laika) se nemáme takto vázat a vytvářet v obci strany. Naším Pánem a hlavou společenství je Kristus. K němu se upínejme, za ním docházíme do církve!

1 K 1. a 3. kap.

Rozličné byly duchovní dary v prvních křesťanských sborech. Rozmanitě jsou i dnes. Všechny mají sloužit věřícím, jejich duchovnímu vzdělávání a růstu ve víře. Jen tehdy, když fungují všechny dary Ducha svatého, je církev bohatým společenstvím.

Ř 12,3-8; 1 K 12,27-31; Ef 4,11-16
Apoštol Pavel přirovnává církev k lidskému tělu. Žádný orgán v těle není horší nebo lepší. Pro zdraví musí dobře fungovat všechny. Stejně tak v církvi. Každý tu máme nějaký úkol. Pokud bude důležitost jednoho či druhého zveličována nebo zanedbávána, církev tou jednostranností omezená, bude chřadnout a skomírat.

Naopak bude prosperovat tehdy, když bude dána možnost všem – a bude-li řízena hlavou, tj. Ježíšem Kristem. Při každém shromáždění, při každé bohoslužbě má být v centru pozornosti nikoli člověk, ale Bůh, Kristus.

Ř 12,3-5; 1 K 12,1-26; Ko 1,18; 3,15; Ef 1,20-23

Sebezpytování.

2 K 13,5

My věřící a církevní pracovníci vyznáváme: Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav!

Ž 115,1

Spolu s Janem Křtitelem i já myslím na Ježíše Krista a uznávám: „On musí růst, já však se menšit.“

J 3,30

Dům – věřící rodina

Dům neznamenal jen budovu, ale v přeneseném slova smyslu znamenal domácnost, rodinu a její příslušníky a také služebnictvo, otroky a otrokyně, a to ve světě izraelském i ve světě řeckořímském. Jozue a jeho dům slouží Hospodinu.

Dt 12,12; 14,27-29; Joz 24. kap. Starozákonní výraz "dům izraelský" nebo "dům Jákobův" naznačoval jednotu národa v Jákobovi-Izraelovi, tj. jednotu Jákobových potomků – lidí věřících v Hospodina. O domě izraelském nebo Jákobově se mluví v Bibli nesčetněkrát. Na ukázkou jen tři texty.

Ž 135,19; Iz 46,3-4; Jr 3,19-22

Pán Ježíš navštěvoval domy svých současníků: přišel do domu Šimona Petra,

Mt 8,14-15; Mk 1,29-31;

L 4,38-39

navštívil dům Šimona Malomocného, Mt 26,6-13; Mk 14,3-9 navštěvoval své přátele Lazara, Marii a Martu v jejich domě v Betanii.

L 10,38-42; J 11. kap.; 12,1-11

Společenství těch prvních, kdo uvěřili v Ježíše jako Krista, se scházelo ve vrchní síni domu, který patřil matce Jana Marka v Jeruzalémě.

Sk 1,13; 12. kap.

Domácnosti byly místem, kde se nejčastěji odehrávala evangelizace –

zvěstování Krista. Křesťanská víra se šířila po domech:

Petr bydlí v domě Šimona koželuha u moře v Joppe a cestuje do Cézareje, kde káže v domě důstojníka Kornélia.

Sk 10. kap.

Při Pavlových misijních cestách byl pro evangelizační účely využíván dům Jásonův v Tesalonice.

Sk 17,1-9

Stejnému účelu sloužil dům Tita Justa v Korintě, vybraný úmyslně vedle synagogy, se kterou se Pavel rozešel.

Sk 18,1-7

Představený synagogy Krispus v Korintě a všichni v jeho domě uvěřili Pánu.

Sk 18,8

V Korintě se křesťané scházeli i v domě Štěpánově; jeho rodina byla pokřtěna Pavlem; tato rodina se dala do služby bratřím.

1 K 1,16; 16,15

Dům Lydiin a dům žaláříkův představovaly ve Filipech evangelizační centra.

Sk 16,11-34

V Cesareji to byl dům Filipův, kde byli vítáni nejen návštěvníci, kteří se plavili po moři jako Pavel se svými pomocníky, ale i charismatici jako Agabus.

Sk 21,1-14

Církev se scházela i v domě Chloé v Korintě a v domě Nymfy v Kolozech.

1 K 1,11; Ko 4,15

Také v Efezu dům manželů Akvily a Prisky (Priscilly) – velmi blízkých spolupracovníků Pavlových – byl místem setkávání křesťanů.

1 K 16,19; Sk 18, 2.18.26;

Ř 16,3-4; 2 Tm 4,19

Texty vybrala: Jitřina Kubíková (pokračování příště)

Nad Písmem

MY JSME UVĚŘILI

Velikonoční ukřižování znamenalo nejen světský konec rabbiho Ježíše z Nazaretu, ale také životní krach mnohých, kteří mu naslouchali či dokonce s ním chodili. Vraceli se od Golgoty zklamání, s trpkým pocitem, jak ve svých nadějích "naletěli". I hrstka nejvěrnějších se trásla a sešla se tajně, ve strachu, za zavřenými dveřmi (Jan 20,19).

Písmo by to mohlo ve svém vyprávění o Pánu Ježíši přeskočit, zatajit. Ale Bible je poctivá, pravdivá - a tak evangelia vyprávějí i o Ježíšových potížích a neúspěších už dřív, během jeho života. Nejen činil podivuhodné činy a uzdravení, ale také byly chvíle, kdy se s ním odpůrci přeli a jeho posluchači zklamaně odcházeli. Tuto situaci zachycuje J 6,66: „Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili.“

Není to zapsáno a zachováno k našemu zklamání, ale k posile. Ani my nemusíme zoufat, když vzpomene na stovkové či tisícíhlavé zástupy v naší minulosti a dnes vidíme odpad či lhostejnost mnohých Ježíšových posluchačů. Opakujme: za-

žil to už Pán Ježíš. A to ho znali nejen z doslechu či ze čtení Bible jako my, ale osobně, mohli s ním mluvit tváří v tvář, mohli se ho dotýkat. A přece nevytrvali - protože mu (duchovně) nestačili. Zůstávali u svých pozemských, hmotných předpokladů a nároků nebo u představy politické, násilné vzpoury - a zklamání odcházeli.

Je jich škoda, neboť Bohu záleží na každém člověku. Ale není to škoda církve - pravého Božího lidu. Ta se tím jen upevní a zkrásní. Protože ti věrní zůstanou s Ježíšem (ze svobodné vůle). V tom je cena toho maličkého počtu dvanácti učedníků (vlastně jen jedenácti) a také dál všelijak zklamávajících. Ani je Pán Ježíš k věrnosti nijak nenutil, nerušil jejich svobodu. Ptá se po jejich vlastní vůli: „I vy chcete odejít?“ A Petr za ně vyznává: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ My jsme uvěřili - v tom je Ježíšovo vítězství i záchrana jich samotných. Naplnění života, dosažení cíle, přiblížení se Svatému Bohu.

Jan 6,66-69

To nabízí Kristus i všem dalším generacím křesťanů po Golgotě a po svém vzkříšení. Autor 1. epístoly Petrovy nás všechny ujišťuje: „Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích, a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry... prokázala k vaší chvále...“ (1 P 1,4-7).

Radek Hobza

**Pane,
ved' nás tak,
abychom poznávali,
že jsi s námi
všude přítomen
v našich bratrích a sestřích,
dej,
ať nalézáme tebe
zvláště v chudých
a potřebných tohoto světa.
Ať umíme potěšit
zarmoucené
a radovat se
z radosti bližních.
Eva Ševčíková**

NÁSILÍ, MÝTY A NEMOC DĚJIN

Dokončení ze str. 1

padouchů, se kterými nemá dnešní výklad žádné slitování a jejichž obraz získává typizované, ahistorické rysy. Černobílou. Kolik šancí má k úspěšné objektivnímu historickému bádání nový Úřad pro studium totalitních režimů, zůstává zatím otázkou. Běžné povědomí dějin tak neoplývá valnou kulturou. Moderní doba vytváří moderní mýty.

Na takové podivné zahrádce tedy vyrůstá debata kolem bratří Mašínů. Je to debata na téma násilí. „...v době zvůle se pět mladých lidí odhodlalo nejít cestou kompromisů, pasivní resistance, kolaborace s režimem a tichého přizpůsobení se s nadějí, že to nějak – když zatneme zuby – vydržíme,“ píše D. F. a směšuje tak do jednoho pytle pasivní resistenci s kompromisností a rovnou kolaborací. Co víc, takové podání vnucuje dojem, že každá resistance, která se nutně nepozvedá se střelnou zbraní v ruce, je pasivní = k ničemu, a vlastně podporující status quo totalitního režimu. Ale co všichni ti, kteří skutečně "zatli zuby" a nejen, že to vydrželi, ale svým životem i aktivně přispěli ke zmírnění následků totality, prostě tu žili - prožívali bolest národa a jako silnější či slabší pilíře humanity se s větším či menším úspěchem stavěli proti zhoubě? Například tím, že třeba dokázali vychovat své děti k prosté, "obyčejné" slušnosti, a nebo jiným, podobně nenápadným a nevděčným způsobem. Či takoví lidé nebyli a nejsou? Ale člověku se v jeho bojích nedostává především vytrvalosti a trpělivosti. Přirozeně hledá okamžitá a pokud možno jednorázová řešení, i za cenu nesmírného krátkodobého úsilí. Udělat něco teď hned, pořádného, "chlapského" a hlavně něco, co široce zapůsobí! Jsou výjimečné postavy dějin, kterým takové poslání náleží, ale většina lidí si ho v krizové chvíli přivlastňuje spíše násilím. Takové násilí už ale ničím výjimečným není. Ano, hodně bojovníků by bylo raději mučedníky než "pouhými pěšáky" na dlouhé a únavné trati. Zase tak vybíráví ale nemůžeme být.

Moderní dějiny nejsou na takové akty násilí skupé. Dobře známým příkladem je historie jedné osobní tragédie, ukončené v roce 1969 na Václavském náměstí v Praze smutným autodafé. Možnost účasti na úsilí o obrodu společnosti, jejíž stav tehdy doléhal na mladý život jako hluboká existenciální krize, byla dobrovolně zmařena volbou násilí. A o násilí šlo, bez ohledu na to, že se zde vykonávala a obět sešli v jedné osobě. Bylo bezeslovné sdělení hořící pochodně tak jedinečné a klíčové, jak se má obecně za to? A přitom považme: Etnos dnes nesou ten příběh jako neofesitelný mýtus ušlechtilého hrdinství... Tolik drobná vsuvka, kterou bych se nerad kohokoli dotkl.

Otázka je teď položena především po našem postoji k násilí. D. F. píše: „Křesťanství postavené na legalismu může pochopit přikázání Nezapíjejš jako principiální zapovězení možnosti vzít druhému člověku život. Křesťanství však právě díky osobě Ježíše Krista opouští rámec zákonitvů. (sic!) Tím rozhodně netvrdím, že bytí názna-kem legalizuje násilí.“ Poslední větu citace uvádím pro "férovost", ačkoli

nevím, co jiného by tím mělo být tvrzeno. Co na to povědět? Opravdu svérázná aplikace Pavlovy teologie. Legalismus předpokládá nejenom normy, ale také jejich sankce (dopustíš-li se toho a toho, čeká tě to a to; nebo je třeba vykonat to a to). Dekalog nemůže být dost dobře předmětem nějakého zákonictví, protože žádné sankce neuvádí. Žádné sankce za nedodržení přikázání Nezapíjejš nemáme (sankcemi samozřejmě nemyslím konečné důsledky – eschatologický obzor našeho jednání), protože k tomu prostě NEMÁ DOJÍT. Desatero Božích přikázání je ztělesněním práva apodiktického. Jde o PRINCIPY, které by v církvi neměly být předmětem nebezpečného sofistického žonglování. Ať už jde o účelovou obhajobu kohokoli.

Jakkoli je to snad obtížné přiznat, tváří v tvář násilí má člověk volbu nepřevzít stejné zbraně, stejně nečistou taktiku boje, jako protivník. Člověk MÁ NA VÝBĚR. Připomínkami totalitních praktik a zel tedy legitimitu úderu skupiny bratří Mašínů nenavýšíme. To je optický klam. Nesmírně komplikované je řešení případů sebeobran, obrany někoho a podobně. Nemám v úmyslu se do toho pouštět. A ani nemusím, příběhu bratří Mašínových se to totiž netýká. Tedy vlastně ano, ovšem jen pokud jde o jejich oběti. Muž - pokladník zemřel, protože kladl odpor při loupežném prepadení; jeden ze zavražděných příslušníků SNB přišel o život, aby nemohl svědčit poté, co byl odzbrojen. Mimochodem, vedle způsobu jeho popravy by byla obyčejná kulka mnohokrát milosrdnější. Na české straně hranice zůstali celkem 3 mrtví. To právě oni byli tím ztělesněním totalitního zla? Správně D. F. na otázku „Může se toto vůbec označit jako odboj?“ říká: „To je taky často opakovaný argument.“ Je. On je to totiž argument zcela pádný. Není hloupé ptát se, v čem spočíval přínos odbojové skupiny bratří Mašínů. Zvláště v okamžiku, kdy je vyznamenáním premiéra možná zaděláno na nový mýtus. I pokud jde o odhodlání vstoupit do americké armády a zapojit se do možného konfliktu se SSSR: Přistoupíme na onu hru "bílých" proti "černým"? Osobně bych rád vyjádřil přesvědčení, že v bipolárním světě nemohlo být takové černobílí. Ale to bychom se dostali k odlišné debatě.

Abych předešel nedorozumění: Já si naprosto nemyslím, že je třeba sesílat na účastníky nešťastných událostí kdovíjaké hromy a blesky. Vůbec ne. Bratři Mašínovi a jejich společníci si jistě prošli nepředstavitelným zlem, zkušeností, která je pro svou tíži nepřenosná. Nebylo by třeba jejich osudy obtěžkávat novou kritikou, která je snad opravdu nedůstojná. To by ale z řad jejich obhájců nesměla zaznívat tak křiklavá nepokora, tak nepochopitelná glorifikace (opět příznačná černobílí: Zatrátit, nebo oslavit; nic jiného neznáme) činů, jejichž soud nám naprosto nepřísluší, ale které zcela určitě nemůžeme považovat ani za vzdálené vzory pro jednání. Dochází dnes k jakési "metainterpretaci", různé tábory se bijí o to, jakým obsahem zpětně nafouknout dějiny. Vnucování pradávného mýtu o nějakém

iustum bellum, toť rovněž násilí, rovněž symptom nemoci dějin.

Článek D. F. nabízí také několik historických paralel, mezi nimiž mě svou zvláštní nepatřičností zaujala hlavně zmínka o odkazu husitských Božích bojovníků. (Přirovnávání činnosti skupiny bratří Mašínů k významu "druhé odboje" pokládám už za totalitní nonsens.) Opravdu se hlásíme k dědictví bojových táborů, kteří za sebou v mesiánském opojení pálili všechny mosty staré společnosti? Není "naší" husitskou tradicí poukazováno spíše na ony umírněnější a nakonec i duchovnější proudy českého kališnictví s centrem na pražské univerzitě, hájící svou pravdu precizními argumenty intelektuálního výkvetu národa na disputacích a sněmech, stále zdůrazňující svou legitimitu uvnitř jedné a obecné církve? Docela paradox: To právě ideologická řež minulého režimu redukovala husitské dědictví jenom na ty tragické "selsko-plebejské masy", jejichž "potenciálním nepřítelem byl každý z opačného tábora," jak D. F. trefně uvádí. Masarykovo "Tábor je náš program" zní krásně (a svůj náboj to taky má), ale přesto – kritický dějepis je kritický dějepis (pozor, naprosto nemám na mysli jakoukoli bagatelizaci dějinné úlohy husitských vojsk při obraně vlasti proti vyhlazovacím křížovým tažením). Hlubší debata nad tímto pramenem naš vlastní díle tradice by si žádala více prostoru. Nyní jí tedy zanechme.

Ještě nakonec: Bratře faráři Frýdle a draží čtenáři! Odstupte mi ten málo vlídný tón mého článku. Nerad bych zapomněl, že se náš hovor odehrává na půdě nám všem drahé církve, kde není místa na zlobné konfrontace. S tím ovšem souvisí ještě jedna myšlenka. „Debatu o činnosti bratří Mašínů se dotýká i církev.“ Nuže otázka, jak tedy? Popravdě, necítím se způsobilý k podání nějaké hotové odpovědi. Řeknu ale toto: Církev vyznává tradiční hodnoty. Tradiční znamená mající původ v Božím zjevení a dále předávané – tradované. Věříme v Boha, který obdařil člověka svými PŘIKÁZÁNÍMI – ty nespoutávají, naopak, jsou garantem svobody, protože zakládají náš vztah k Bohu, ke světu, k nám samým. Tak definují a otvírají skutečnost, ve které smíme žít jako děti živého Boha. Jsou našimi měřítky, orientátory, záchytnými body. To nás vyvažuje z časovosti, z otročení světu, zmítanému bezhodnotím. Nemusíme ve svých úsudcích donekonečna kopírovat dav, sledovat neuvážená rozhodnutí politiků, provolávat slávu tam, kde se zrovna provolává... Máme dokonce svobodu říkat i to, co není v módě. Nenechme se tedy zaslepit ideologiemi z té či oné strany, nenechme si vnucovat postoje maskovaného násilí. Nebudme povrchní, nevolme násilí, ale bojujme s vytrvalostí tam, kde je to třeba. V TOM DOBRÉM BOJI VÍRY!

Lukáš Jan Obr
autor je studentem
historie a filosofie

Polemika k článku:

Frýdl, David: Debata o činnosti bratří Mašínů se dotýká i církve.
ČZ 88/13, 2008

Někteří účastníci shromáždění náboženské obce Kroměříž - viz str. 1

30 let od úmrtí Ferdinanda Peroutky

Peroutka je vedle Karla Havlíčka Borovského často pokládán za nejvýznamnějšího představitele české demokratické žurnalistiky. Oba spojuje nejen jejich cílevědomá orientace na tradice kritického, západně orientovaného myšlení, ale skvělý novinářský styl, sarkastické ostří a schopnost přesné, pregnantní formulace. Svou novinářskou dráhu zahájil po maturitě roku 1913 v časopise Jana Herbena Čas. V únoru 1919 se stal šéfredaktorem časopisu Tribuna (do 1924), kde zveřejňoval statě, které v roce 1924 vydal ve svazku Jací jsme. Tyto polemiky s několika oblíbenými představiteli české národní povaze vzbudily značný ohlas, mimo jiné pro razantně formulovanou kritiku Masarykových tezí o české otázce (tradice reformace a českobratrská). Přesto po odchodu z Tribuny právě s pomocí Masaryka (jenž jej znal od roku 1923 a poskytl mu 1 milion korun) založil vlastní týdeník. 17. ledna 1924 vyšlo první číslo Přítomnosti, kterou Peroutka vydával až do začátku 2. světové války, než její vydávání zakázali nacisté. Po skončení války byl Peroutka v roce 1945-46 členem Prozatímního Národního shromáždění jako hospitant v klubu národnosocialistické strany. Týdeník Dnešek začal vydávat v březnu 1946 a byl také šéfredaktorem Svobodných novin. Rychle se dostal do konfliktu s novými poměry a musel emigrovat. Žil v USA a od roku 1951 několik let řídil československé vysílání Svobodné Evropy, do níž přispíval pravidelnými zasvěcenými kritickými komentáři o událostech ve vlasti (bylo jich na 1500!).

(red)

NAŠE RECENZE Živá je řeč Boží...

Publikace nazvaná "Živá je řeč Boží" je svědectvím z obdarování krásným slovem, které Bůh svěřil sestře profesorce Jiřince Kubíkové. Název publikace vychází z verše listu Židům podle kralického překladu (kap. 4,12.a): „Živá jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý.“

Knihu vydala a má k dispozici naše církev. Vychází v grafické úpravě Pavla Pánka, obálku navrhla Helena Bastlová.

Podle seznamu dosud vydaných autorčiných titulů, zveřejněném na poslední stránce publikace, jde o dvacátý titul (poslední "Příroda v Bibli" připravuje diecézní rada naší církve spolu s evangelickou církví metodistickou) emeritní profesorky Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Že sestra Kubíková je věrna svému povolání v církvi – farářky a fakultní pedagogy - bylo jasné už hned po válce, kdy si jako učitelka tehdejších nedělních škol v náboženské obci na Vinohradech díky své mamince (knižovnici zdejší náboženské obce) mohla dělat výpisky z beletrie, toho svědectvím je zmíněná publikace. Ty hřívné krásného slova jí dané rozmnožovala celou svou působností v církvi. To si dobře pamatujeme i my, její spolužáci, kteří jako poslední ročník nastupovali v roce 1949 na tehdejší Husovu evangelickou bohosloveckou fakultu. Ta skutečně živa řeč Boží je obsažena v 233 tématech a příkladech o stálé platnosti Božího slova.

Pět oddílů knihy - Z odkazu církevních otců, Z odkazu české reformace, Život všední i sváteční, Smrt a věčnost, Děje a povídky – je uvedeno vždy patřičným slovem z Písma svatého a v závěru je pak uveden autor, z něhož se čerpá. Autorka děkuje v úvodu sestře faráře Mgr. Janě Špakové za dar velké finanční částky, který umožnil vydání knížky.

Musím říci, že ihned, když mi autorka - jako spolužákovi z ročníku na fakultě - knihu poslala, jsem ji využil o Velikonocích k ilustraci ve svých kázáních. Jako malý příklad uvedu z oddílu "Kříž jako symbol" tento příběh: „Podle legendy si jakýsi člověk stěžoval na své utrpení. Tu se mu zdálo, že putuje hornatou krajinou. Jeho bolest se proměnila v těžký kříž, který vlekl na svých bedrech. Přišel k hluboké propasti, přes kterou nevedl žádný most. Na druhé straně však byl zurčící pramen, který jediný ho mohl zachránit před strašnou žízní. Jak překročit propast? Jak proniknout hlubinou? Jak se zachránit? I položil kříž, na který dosud nařikal, přes propast a bezpečně přešel z jistého zahynutí do věčného života.“

"Živá je řeč Boží" je určena pro povzbuzení, pro poučení i pro radost nejen kazatelům Slova Božího, ale každému, kdo v Bibli chce najít směrnicí pro svůj život.

Vratislav Štěpánek

ZPRÁVY

Pozvánka na přednášku

Náboženská obec Praha 8-Karlín ve všechny zájemce na přednášku s obrazovou projekcí Mgr. Jana Pomykacze na téma Izrael. Akce se koná 29. dubna od 17 h v zasedací síni sboru v Karlíně, Vítkova 13. (Stanice tramvaje Karlínské náměstí.)

Anna Chejnovská

Kalendář Blahoslav 2009

Uspořádání kalendáře Blahoslav na rok 2009 se ujal bratr Zdeněk Svoboda.

Upozorňujeme autory, aby své příspěvky zasílali prostřednictvím elektronické pošty na adresu tiskového odboru ČČSH:

panek@ccsh.cz

nebo dopisem na adresu:

Zdeněk Svoboda, Česká 47,

760 05 Zlín.

Objednávky kalendáře Blahoslav 2009 přijímá:

Mgr. František Brynych, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6-Dejvice, prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Kalendář roku 2008

V 8. ročníku soutěže Kalendář roku 2008, získal kalendář našeho diaconického střediska Nazaret 3. místo v kategorii "ostatní". Na slavnostní vyhlášení 18. března se do Prahy vydala Katka Ašenbrennerová, která měla na jeho vzniku největší podíl.

V Lapidáriu na Výstavišti Praha 7-Holešovice se uskutečnilo 18. března slavnostní vyhlášení výsledků soutěže a předání ocenění – dlouhatánských diplomů. Celá slavnost proběhla v příjemné atmosféře obohacené o kulturní program. Mezi oceněnými byly ka-

KŘESŤANSKÁ TURISTICKÁ AGENTURA MESITES

již devátý rok nabízí ubytování v apartmánech u moře v Chorvatsku za skvělé ceny!

www.mesites.cz

Využitím našich služeb současně podpoříte misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku. Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou dovolenou i dovolenou studentů a mládeže. Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!

info@mesites.cz

kata.mesites@seznam.cz

GSM +38591 5659536

Skype: katadohnal

inz.

lendáře významných firem z celé republiky, které vznikaly za přispění předních výtvarníků-fotografů, a proto si tohoto ocenění moc vážíme.

Karel Filip

Hľadám ubytovanie

Cez letné mesiace by som uvítala možnosť pobytu mimo veľkomesta s tým, že by som ako dobrovoľník pomohla pri rôznych našich cirkevných akciách. Som aktívna, komunikatívna dôchodkyňa, ktorá roky pracovala na odbore sociálnych vecí okresného úradu. Ako členka Cirkvi československej husitskej v Bratislave som pravidelnou čitatelkou týždenníka Český zápas.

Moje číslo mobilu:

00421 902 141 988.

Táňa Švecová

Horizont zve

Domov Horizont, Na Vrchmezí 8, Praha 6-Suchdol, pripravil pro své obyvatele i ostatní zájemce:

* 14. 4. - 15 h - dokumentární odpo-

ledne: něco o USA jako příprava na blížící se přednášku Poklady jihozápadu a Massachussets

* 15. 4. - 15 h - biblická hodina

* 17. 4. - 15 h - koncert Jaromíry Škampové "Tance českých mistrů od Smetany po Ježka"

* 19. 4. - 9.30 h - bohoslužba

* 21. 4. - 15 h - přednáška: Povídání o Nové Anglii - slečna Marie Mojžíšová navštívila v létě několik států východního pobřeží USA, první oblast kontinentu, kterou bílí přistěhovalci osídlili. Bude povídat o svých dojmech a promítne nám fotografie z cesty.

* 22. 4. - 15 h - biblická hodina

* 24. 4. - 15 h - videokavárna: Paní Bovaryová - francouzská adaptace klasického románu z roku 1991

* 28. 4. - 15 h - odpoledne s Chaplinem: Ch. se vrací z flámu, Ch. falešným hrabětem, Ch. ve filmovém atelieru (1916)

* 29. 4. - 15 h - biblická hodina

(jp)

Akademie u sv. Mikuláše

V sobotu 19. dubna od 14 h se uskuteční další setkání Akademie u sv. Mikuláše.

Přednášet bude bratr ThDr. Jiří Vogel na téma "Pověření ku kněžské službě a apoštolská posloupnost".

Srdčně zve rada starších náboženské obce Praha 1 - Staré Město.

(lč)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 15. 4. - 17 h

Bach, Franceschini, Purcell
M. Pšenička - varhany, Z. Šedivý - trubka, J. Šedivý - trubka

* 16. 4. - 17 h

Bach, Mozart, Dvořák
J. Jonášová - soprán, Bohumír Rabas - varhany

* 17. 4. - 14 h

Benefiční koncert
*17. 4. - 17 h
Rachmaninov, Mozart, Dvořák
ČVUT MIXED CHORUS

* 18. 4. - 17 h

Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany, V. Kozderka - trubka

* 19. 4. - 17 h

Bach, Händel, Corelli
J. Popelka - varhany, V. Frank - viola

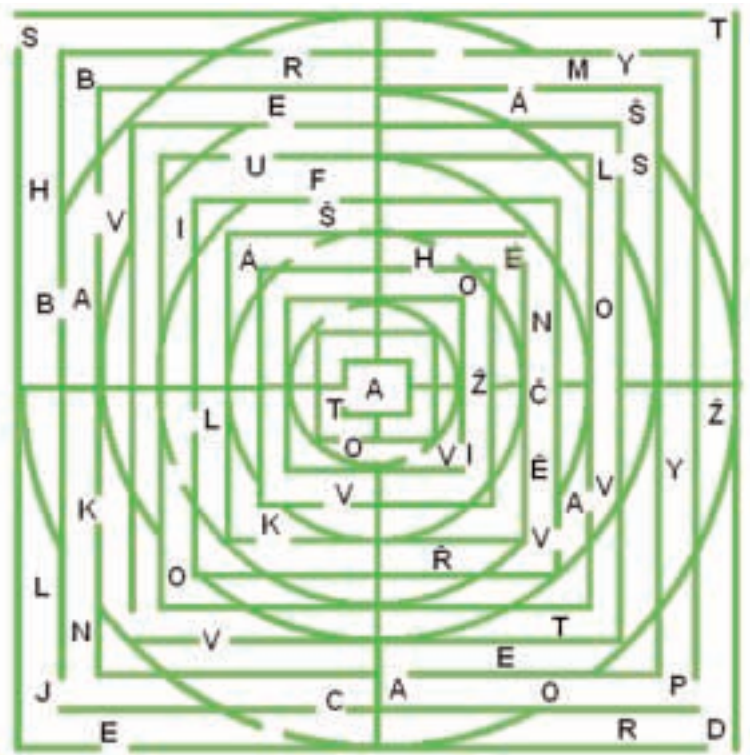
* 20. 4. - 17 h

Bach, Mozart, Debussy
DUO PER LA GIOIA, Z. Šolcová - harfa, M. Mesany - flétna

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

PANE, KE KOMU BYCHOM ŠLI?

To řekl Šimon Petr Pánu Ježíši. Jak pokračoval, se dozvíte, když najdete správnou cestu do středu bludiště a vypíšete si písmenka, na která během svého putování narazíte. Svě řešení si můžete ověřit v J 6,68.

(Řešení z minulého čísla: Bohoslužba)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

KALENDARIUM – DUBEN

14. 4. 1608 - V Ivančicích na Moravě se sešel sněm šlechty a prelátů; sesadil Ladislava Berku z Dubé z hejtmanského úřadu a zvolil do čela země výbor (direktorium, prozatímní vládu) za vedení Karla z Lichtenštejna. Hlavou poselstva k vyjednávání s Rakousy a Uhrami byl zvolen Karel st. ze Žerotína.

16. 4. 1813 - Vydán byl nový finanční patent, který umožňoval vydání tzv. anticipačních listů (anticipačních šajmů) ve výši 45 milionů zlatých. Šlo o papírové peníze, které na rozdíl od předchozích bankocetlí vydávaných bez krytí v nepřiměřeném množství měly být přísně anticipovány (musely brát v úvahu státní příjmy).

16. 4. 1863 - Narodil se v Poděbradech Ludvík Kuba (+ 30. 1. 1956 Praha) - malíř, hudebník, spisovatel a folklorista, který ve svých široce pojatých zájmech navazoval na obrozeneckou tradici, a to jak v oblasti hudební, tak výtvarné (studie lidových krojů, nástrojů a zvyků). V bohaté malířské tvorbě byl celoživotně spjat - především zásluhou svého citu pro světlo a barvu - s osobitě podbarveným impresionismem. Věnoval se hlavně krajinářství (*Motiv z jižních Čech*, 1899, *Sad ve slunci*, 1940; *Ve dvoře*, 1946), ale i zátiší (*Červené begonie*, 1942; *Zvěřina*, 1946) a portrétům (*Podobizna J. S. Machara*), a to zejména vlastním, kterých vytvořil téměř 40. Teoreticky se zabýval národopisnými studii (*Čtení o Polabských Slovanech*, *Čtení o Makedonii*, *Čtení o Lužici* a další), zaměřenými především na projev hudební a slovesný (*Cesty za slovanskou písní*, *Lidové písně z Chodska* a zejména rozsáhlá, mnohadílnná edice *Slovanstvo ve svých písních*, zahrnující přes 4 000 písníových zápisů). L. Kuba osvědčil i lidskou statečnost, když v roce 1955 inicioval podpisovou akci za vězněného profesora J. Huttera.

18. 4. 1608 - Uzavřena byla konfедераční smlouva mezi Matyášem, Uhry, Rakušany a Moravou na ochranu míru s Bočkajem a Turky a proti císaři; stavové ji doplnili konfедераční smlouvou na ochranu stavovských a náboženských svobod.

18. 4. 1848 - Pražský Národní výbor se vyslovil proti volbám do frankfurtského parlamentu. Toto stanovisko bylo odesláno 24. dubna císaři formou pamětního spisu.

19. 4. 1713 - V tajné dvorské radě byla vyhlášena pragmatická sankce, v níž se Karel VI. pokusil zajistit nástupnictví v habsburských državách i v ženské linii (po přeslici). Tento nový nástupnický řád stanovil nedílnost monarchie i v případě vymření mužské linie Habsburků. Mělo se tak stát v jakémsi obráceném gardu: nejprve by se dědění vztahovalo na jeho (tedy Karlovy dcery), teprve potom na dcery staršího bratra Josefa I. a až v třetí radě na dcery otce Leopolda I. Postupně byla přijata většinou evropských panovníků, přesto však nezabránila po smrti Karla VI. válce o rakouské dědictví.

19. 4. 1793 - Narodil se ve Vídni Ferdinand V. (+ 29. 6. 1875 v Praze) - český a uherský král a rakouský císař (jako Ferdinand I.) z dynastie habsbursko-lotrinské, prvorozený syn rakouského císaře Františka I. Téměř čtrnáct let vystupoval při různých veřejných slavnostech jako první muž monarchie, poskytoval audience - ale nevládl. Skutečná vládní moc byla soustředěna v tzv. státní konferenci, kde Ferdinanda zastupoval jeho strýc arcivévoda Ludvík a kde hlavní slovo měli dva nejvlivnější politici té doby a velcí rivalové, kníže Metternich a hrabě Kolovrat. Ferdinand jen podepisoval vše, co mu předložili.

Ke skutečnému vládnutí neměl Ferdinand potřebné duševní schopnosti. Oficiálně se hovořilo o chatrném zdraví panovníka, historikové k Habsburkům kritičtí píší o Ferdinandově slabomyslnosti. Tento dojem vyvolával i Ferdinandův fyzický zjev - příliš velká hlava, nápadně krátké ruce a nohy, velké a podivně stočené oči. Ferdinand po vládnutí nijak netoužil. Raději si prohlížel zahradu a skleníky vídeňského hradu a obdivoval exotické rostliny. Dostal přívlastek Dobrotivý, prý za "dobrotivé" udělení konstituce v roce 1848. Svým způsobem si jej zasloužil, neboť byl člověk skutečně dobrotivý a dobromyslný.

Nástup kontrarevoluce v druhé polovině roku 1848 vyžadoval jiného panovníka. Ferdinand proto 2. prosince odstoupil a předal vládu svému synovci Františku Josefovi I. Další dvacet sedm let pak žil na Pražském hradě, který dostal k celoživotnímu užívání. S Pražany vycházel dobře. Návštěva mladého císaře v Praze v roce 1858 ukázala, že penzionovaný Ferdinand byl mezi Pražany populárnější než panující císař. Byl posledním Habsburkem, který se dal korunovat českým králem (7. září 1836).

19. 4. 1848 - Stoupenci velkoněmecké myšlenky odešli z Národního výboru a ustavili v Praze tzv. Konstituční spolek (Konstitutioneller Verein) jako německou protiváhu Národního výboru.

20. 4. 1423 - V bitvě u Hořic bylo panské vojsko vedené Čeikem z Vartemberka "na hlavu" poraženo Janem Žižkou. Přibližně v téže době zaútočili pražané proti tábořské tvrzi Kříženec (konflikt skončil smírem).

20. 4. 1848 - Národní výbor přijal revidovaný volební řád do českého sněmu, podle něhož by vedle dosavadních 210 nevolených šlechtických zástupců zasedalo 327 volených poslanců.

20. 4. 1908 - Vznikla Česká strana státoprávně pokroková, která svůj hlavní cíl viděla v "úplném provedení státní samostatnosti zemí českých na základě českého státního práva". Byla v opozici jak vůči Vídni, tak i proti domácí české politice. Její představitelé byli odpůrci Kramářovy pozitivní politiky i Masarykova realismu.

20. 4. 1978 - Zemřel v New Yorku v USA Ferdinand Peroutka (* 6. 2. 1895 v Praze) - spisovatel a slavný novinář - viz i str. 3

(red)